

# Pagament per avançat, us en recordeu?

written by Llorenç Prats | 1 de febrer de 2024

En la negociació de la investidura espanyola, des d'una visió catalana es van platejar dos eixos: la llengua i l'amnistia. I en realitat, eren dos paranys. De la llengua ja poc se'n parla i a Europa ha quedat tot encallat. I de l'amnistia sembla que només serà una proposta per **aquietar** el resultat majoritari per fer efectiva la independència després del referèndum d'autodeterminació del 2017.

Algunes propostes, en canvi, eren més **viables** però massa convenients per al país. La reforma de poder judicial espanyol, d'una banda i tal com es preveia a l'Estatut del 2006, abans de la seva escapçada monumental, i de l'altra, la retirada de les institucions espanyoles de tot tipus, de Catalunya; tot plegat dins el marc constitucional espanyol.

Una negociació com la de la investidura pot passar per convèncer als fidels de la nació espanyola que la nostra nació pot romandre dins l'Estat que controlen si hom pot quedar-s'hi en condicions mínimament **normals**. O també, perdent ambdues parts, forçant les noves eleccions, ja que Catalunya romandria igualment dins de l'Estat en contra de la seva voluntat. Era una ocasió d'or per fer fora Espanya de Catalunya, sense fer la independència. I no es va aprofitar. Ni tan sols o sobretot amb la participació del president exiliat.

Els poders de l'Estat espanyol a Catalunya han de ser, estrictament, els autonòmics. S'havia dit, fins a l'extenuació durant l'ensopit pujolisme, que la presència ordinària de l'Estat en el nostre país era la Generalitat. I segurament ho és, però, també per desgràcia, conjuntament amb totes les mateixes institucions espanyoles com qualsevol altra autonomia. Una destrallera permanència d'estructures

**paral·leles** entre nosaltres: RENFE, seguretat social, cultura, televisió, policia..., i sobretot, poder judicial. I això és ineficiència però també ocupació.

I una institució espanyola clarament discriminatòria envers els nostres drets nacionals, més enllà de les descrites, és l'electoral. Europa no entendrà mai el català com a oficial sense la independència, però tampoc sense que Catalunya sigui circumscripció electoral europea. I això era totalment viable, atesos els antecedents existents. A Bèlgica, Finlàndia, Irlanda, Itàlia i el Regne Unit, la **circumscripció** electoral no coincideix amb la de l'estat. Era fàcilment justificable que Catalunya fos circumscripció electoral europea i la modificació ja seria efectiva de cara a les pròximes eleccions. Però van preferir escampar problemes amb la nostra llengua i, en tot cas, reforçar la idea de nació cultural i no pas política. Un tret al peu dels suposats defensors del nostre país, si més no pels vots que han obtingut després d'apaivagar astutament el sentit crític que ens és innat.

Si volen mantenir que la independència no és possible, com a mínim tant ERC com Junts haurien de projectar una certa coherència nacional i això és possible dins el marc constitucional espanyol: reforma del poder judicial, circumscripció electoral pròpia i només institucions autonòmiques al nostre país (que incloguin les esportives, amb les seleccions catalanes dins el context internacional).